

Los Amantes del Círculo Polar

The Lovers of the Arctic Circle
(1998, Julio Medem)

Cirkels zijn zeer geschikt om eindeloos over te filosoferen, al dan niet metaforisch. Combineer ze met romantische levensverhalen en bedwelming ligt op de loer, zo bewijst deze veelgeprezen film over de schijn van toeval en speling van het lot. Omdat een bal van het schoolplein vliegt en Otto erachteraan rent, ontmoet hij Ana, die in hem haar zojuist overleden vader ziet. Vanaf dan zijn ze onlosmakelijk met elkaar verbonden, hoe groot hemelsbreed en relationeel de afstand later ook zal worden.

Los Amantes del Círculo Polar opent met een kille bries en biedt daarna diverse andere windkrachten, aangevuld met sneeuw op naaldbomen en regen tegen het raam. Weeiige cameravoering is een zeer geslaagde methode om het dromerige karakter van een terugblik op kindertijd vorm te geven, hier werkt de volwassen voice-over verrassend goed bij. In latere levensfase vallen met name formidabele camerahoeken op, ondersteund door subtiele uitwisseling van blikken: zó bekijkt men een geliefde inderdaad. Nagenoeg constant aanwezige, zachtaardige muziek maakt deze poëtische zweem compleet.

Veranderende omstandigheden en verstandhoudingen leveren in de loop van het verhaal bescheiden verslapping van intensiteit: opgegroeid zijn Otto en Ana minder betoverend. Zijn carrière als piloot doet met lichte weemoed terugdenken aan Vincent Ward's soortgelijke *Map of the Human Heart* (1993), waarin de ultieme emotionele zweefvlucht dan pas begint. De tweede helft van *Los Amantes* lijdt simpelweg onder perfectie van de eerste, zo wreed doch simpel is het. Met de acteurs is overigens niets mis, ze zijn geloofwaardige vervolgen van hun jongere versies en weten het onvermijdelijke slotackoord met groeiende twijfel aan toeval in te leiden. Dit toeval is een essentiële pijler van de film. Hoe bizar ook, het voelt afgedwongen of onbestaand, nieuwe ontmoeting na vele jaren had nooit anders gekund. Zeker weten géén toeval is de achternaam van de regisseur.

Cirkels, metaforen, palindromen, niet om te huilen maar wel om te voelen, een dergelijk kunstwerk zou bijna van pretentie of te veel ambitie beticht kunnen worden. Maar de niet ondergaande zon, een zelfmoordpoging per slee en herinnering aan gevouwen vliegtuigjes zorgen ervoor dat deze Spaanse film met voorliefde voor het hoge noorden, het hoofd in de wolken doet belanden.

Menno Peeters, 23 oktober 2009

speelduur:
112 min.

cast:
Najwa Nimri – Ana joven
Fele Martínez – Otto joven
Nancho Novo – Álvaro
Maru Valdivielso – Olga
Peru Medem – Otto niño
Sara Valiente – Ana niña

script:
Julio Medem

cinematografie:
Gonzalo F. Berridi

muziek:
Alberto Iglesias

